

thi i Loven af 12. April 1892 staar der om Tilskuddet følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Til de anerkendte Sygekasser udredes aarlig af Statskassen et Tilskud paa 500 000 Kr. Dette Tilskud fordeles mellem de enkelte Sygekasser dels i Forhold til deres Medlemsantal ved Aarets Udgang, dels i Forhold til Medlemsbidraget i det paagældende Aar. Den Del af Tilskuddet, der ydes i Forhold til Medlemsantallet, kan ikke overstige 2 Kr. for hvert Medlem.“ Først er der nævnt ½ Mill. Kr. og derefter, at Tilskuddet ikke kan overstige 2 Kr. Saadan var Forholdene i 1892, men hvordan er det nu i 1927? Nu er den halve Million vokset til 13 700 000 Kr., Bidraget pr. Medlem er vokset fra ikke over 2 Kr. til 9,51 Kr. Det er en Udvikling i den rigtige Retning — om Stigningen har været for skarp, kan vi altid tales ved om.

Videre i sin historiske Udvikling kom det ærede Medlem til det Tidspunkt, da den „arbejderfjendske“ Indenrigsminister Hauge sad ved Styret her i Danmark, og det ærede Medlem omtaler den Brutalitæt, hvormed han som Chef for Statens Serum Institut var gaaet til at forhøje Prisen for Antithyreodintabletter, der pludselig blev 7½ Gang saa dyre, som de havde været, hvilket vakte Forfærdelse Landet over. Ogsaa jeg blev forfærdet og spurgte den daværende Indenrigsminister om Grunden til denne Forhøjelse. Den Undersøgelse, der blev foretaget, gav til Resultat, at man ikke mente, at Antithyreodin-Præparatet havde en saadan Værdi, at man kunde give en Lettelse i det Beløb, som det virkelig kostede Statens Serum Institut at fremstille disse Tabletter. Men saa glemte det ærede Medlem Hr. Weygaard sidste Vers af den Vise, nemlig at den højtærede Sundhedsminister — med Rette eller Urette — nedsatte Prisen paa disse Tabletter fra 15 Ø. til 10 Ø. Man kan ikke komme her og fortælle Historier — Historie er godt, men ikke Historier.

Saa maa jeg naturligvis takke det ærede Medlem Hr. Weygaard for den Velvillie, han viste overfor Lægehonorarer og Lægetakster — det var jo ikke de samme Toner, der lød fra det ærede Medlem Hr. Chr. Sogaard — men jeg skal til sidst komme en lille Smule ind paa Læger, Lægehonorar og Lægepraksis i al Almindelighed. Men det ærede Medlem Hr. Weygaard skulde jo have noget at udsætte paa de kære Læger, og saa begyndte han at tale om Ting, han slet ingen Forstand har paa, nemlig om Vognmandstakster. Vi ved jo, han er her fra Byen, fra Stenbroen, hvor Vognmandsydelser kun spiller en uhyre ringe Rolle,

men han er vel blevet informeret om disse Vognmandstakster af sit Parti. Hans Udtalelse kunde jo lyde meget godt, men jeg gad dog vide, om en mere sagkyndig end det ærede Medlem Hr. Weygaard vilde tage disse Vognmandstakster op til Kritik. Det er i alt Fald min inderste Overbevisning, at Lægerne ikke tjener noget paa deres Vognmandskørsel. (Flere Medlemmer: Aah, naah!). Jeg siger jo kun, at det er min Overbevisning.

Dernæst omtalte det ærede Medlem to Forhold indenfor Sygekasserne. Jeg maa give ham min Tilslutning til hans Udtalelser om det ene Forhold, nemlig Reservefonden, som ogsaa den højtærede Minister gjorde til Genstand for Omtale ved Lovforslagets Fremsettelse. Det er ganske urimeligt at røre ved den Reservefond, som Sygekasseloven foreskriver skal skaffes til Veje, og som endnu ikke i sin fulde Udstrækning er skaffet til Veje, idet den kun beløber sig til ca. 24 Kr. pr. Medlem.

Det andet Forhold, det ærede Medlem omtalte, var Sygekassernes Udgifter i Anledning af Ulykkesforsikringsloven, idet de skal betale de første 13 Uger. Ja, Staten kan ikke betale i begge Tilfælde, enten skal Betalingen og Tilskuddet foregaa ad den ene eller ad den anden Vej — om nogen Dobbeltforsikring mener jeg ikke, vi paa nærværende Tidspunkt kan høre Tale.

Det næste, jeg ikke rigtig forstod, var det ærede Medlem Hr. Weygaards Bemærkning om de Midler, der findes i Reservefonden, om selve Tallene. Jeg har forstaaet, at af de 37½ Millioner, der findes i Reservefonden, var der kun Kontingentrestancer paa 767 000 Kr. Alt det andet, Obligationer, Kassebeholdning, Indskud i Sparekasser og Banker, forekommer mig at maatte være tilstrækkelig likvidt. Det er, hvad selve Tallene angaar. Men det reelle er, at man ikke kan røre ved Sygekassernes Reservefond, at man ikke overfor Sygekasserne kan gøre det samme, som Venstre gjorde overfor Statsanstalten, første Gang det var ved Magten, da man snuppede 11 Mill. Kr. fra denne Anstalt.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Sogaard begyndte med at beklage de store Landmænd, de store Gaarde, det store Landbrug for det, de skulde yde til Sygekasserne. Det ærede Medlem Hr. Chr. Sogaard skulde paa dette Felt som paa andre have raabt an i Tide og ikke være gaaet med til den store Jordskyld, den store Beskatning af de Formuer, som ikke giver Indtægt. (Martin Hansen: Det har han ikke Ansvar for). Han har stemt for dem.